

**

Минаха години. Когато бѣхъ ученикъ въ последния класъ на прогимназията, между моитѣ другари азъ открихъ Богданчо — най-голѣмия синъ на бай Пройчо, храненикъ на фабриката.

Е. Кювлиевъ.

ЕДНОО- КИЯТЪ ВЪЗДЪРЖАТЕ- ЛЕНЪ РАЗКАЗЪ

I

Пролѣтния вътъръ лѣха нѣжно надъ кантона, провира се между цѣвналиѣтѣ овощки, рони цѣтветѣтѣ имъ и цѣлува Йона — момичето на кантонера.

Кантонерътъ е по шосето. Поправя го.

Малката Йона седи до вадичката задъ кантона, слуша нѣжното шумолене на цѣвналиѣтѣ овощки и пролѣтната пѣсенъ на пчелитѣ, гледа ведрото небе, усмихва се и хвърля малки камъчета въ нея. Тѣ падатъ и пѣятъ: Бѣль-бокъ, бѣль-бокъ . . . Отъ тѣхъ се изнизватъ малки бѣли кржгчета, разтѣгатъ се и цѣлуватъ тревата по брѣговетѣ. Йона ги гледа и имъ се радва...

Унесена въ играта, Йона не вижда, кога майка ѝ се приближава, цѣлува я и я погалва по русата главица. Йона я прегръща, сочи ѝ вадата съ прѣстъ, хвърля отново камъчета и се смѣе. Майка ѝ я гледа и ѝ се радва. После се прибира въ кантона да продължи кжщната работа.

Когато започне да се свечерява, Йона сѣда на сайванта и чака да се зададе баща ѝ. Щомъ го зърне, тича да го посрещне. Той пѣргаво я прегръща, дига я на ржце и я носи до кантона. После сѣдатъ на сайванта. Йона седи на колѣнетѣ на баща си и слуша приказката за „Бѣлия вътъръ“, която той всѣка вечеръ така сладко ѝ разказва. . .

II

Откато се построи ханче край шосето, животътъ на кантонера се промѣни. Започна да пие. Йона ходи единъ день на